

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 773/23
1.2.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Филиповић, председника већа, Олге Арсовић и Зорице Ђаковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа адвокат Љиљана Ј. Симић из Тополе, ул. Књегиње Зорке бр.5/7, против туженог ББ из ..., сада непознатог боравишта, кога заступа приврмени заступник адвокат Милка Матић из Мионице, улица Андре Савчић бб, (улица Мајора Мишића број 2), ради дуга, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Мионици П 71/22 од 29.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 01.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Мионици П 71/22 од 29.09.2022. године у ставовима првом и трећем изреке.

Образложење

Побијаном пресудом ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца АА из ..., на адреси ..., против туженог ББ из ..., те је тужени обавезан да тужиљи на име дуга исплати износ од 12.930 евра и 400 швајцарских франака све у динарској протввредности по средњем курсу НБС на дан исплате, све са каматом по стопи прописаној Законом о затезној камати, обрачунатој на исти начин као главни дуг, почев од 07.08.2019. године па до коначне исплате, све у року до 15 дана од дана пријема пресуде. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилја тражила да се тужени обавезе да јој на име дуга исплати износ од још 500 евра у динарској протввредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са припадајућом каматом почев од 12.05.2019. године па до коначне исплате, као и за потраживање законске затезне камате за период од 12.05.2019. године па до 06.08.2019. године на износе 12.930 евра и 400 швајцарских франака као неоснован. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиљи плати трошкове парничног поступка у износу од 404.530,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па

до коначне исплате, у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, и то усвајајућег дела (став први изреке) и одлуке о трошковима (став трећи изреке) због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужила је одговорила на жалбу туженог.

Испитујући побијану пресуду у ожалбеном делу у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" број 72/2011, 49/2013- одлука Уставног суда, 74/2013-одлука Уставног суда, 55/2014, 87/2018, 18/2020 и 10/2023-др.закон), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати па не стоје наводи из жалбе туженог којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је након краћег познанства и емотивне везе од тужиле тражио позајмицу, и када је пристала да му позајми новац, тужени је 14.01.2019. године сачинио признаницу коју су обоје потисали у којој је наведено да тужила позајмљује износ од 2.500 евра од укупне суме од 16.000 евра, а тужени се обавезује да ће новац вратити у периоду од 90 дана. Након тога тужила је више пута туженом давала новац и то: 5.500 евра на име куповине путничког возила, 500 евра на име капаре за куповину возила, 400 евра за регистрацију возила, 2.000 евра на име додатних трошкова регистрације возила, 1.000 евра на име трошкова преноса власништва на возилу, 800 евра на име трошкова регистрације возила у Србији, 100 евра на име трошкова хране, 330 евра на име куповине аутомобилских гума, 1.400 евра на име враћања дуга ВВ, износе од 900 евра и 400 франака.

Полазећи од овако утврђеног утврђеног чињеничног стања и примењујући чл. 557. и 559. Закона о облигационим односима, првостепени суд је закључио да потписана признаница од стране тужиле и туженог представља уговор о зајму, а како је тужила доказала да је туженом поред 2.500 евра, предала и укупне износе од 12.930 евра и 400 франака по основу зајма са обавезом туженог да новац врати у инострану валуту у којој је зајам примио, у року од 90 дана, који износ тужени тужили није вратио, правилан је закључак првостепеног суда да је тужени дужан тужили вратити позајмљени износ новца, те имајући у виду да је последња позајмица учињена 08.05.2019. године, последњи дан уговореног рока за повраћај зајма је 06.08.2019 године, те је следствено томе тужени пао у дужничку доцњу 07.08.2019. године, па је законска камата обрачуната од наведеног датума.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право и за своју одлуку дао јасне и правилне разлоге које у свему прихвата и овај суд. Чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано и оно произлази из доказа у списима, које је суд правилно оценио у складу са чланом 8 ЗПП, па наводима жалбе чињенично стање није доведено у сумњу.

Неосновано се жалбом оспорава правилност чињенично-правног закључка на коме је пресуда заснована. Другостепени суд нема разлога за сумњу у чињенични закључак првостепеног суда који је дао потпуне разлоге којима је објаснио тог доказног поступка, који су докази изведени и како су утврђене чињенице које су биле битне за одлучивање о захтеву тужиле, а имајући у виду наводе захтева, те приложене и предложене доказе. Прихватањем закључака првостепеног суда, а сагласно овлашћењу из члана 396 став 2 ЗПП, другостепени суд не образлаже детаљно пресуду.

Жалбено указивање на извесне противречности исказа тужиле, без утицаја је, јер је првостепени суд исте отклонио поновним саслушањем тужиле на рочишту дана 15.9.2022.године када је тужиле у детаљном изјашњењу разјаснила одређене нелогичности изнете у претходном исказу, а уз постојање одговарајућих материјалних доказа у прилог тврдњи изнетих у тужби (потврде о позајмици новца од 14.1.2019.године, рачуна од 5.2.2019.године, потврде Western Union од 7.3.2019. године, од 18.4.2019.године, од 2.5.2019.године, готовински рачун ..., преписке тужиле и туженог у периоду од маја 2019.године до јула 2020.године и осталих рачуна), веродостојност навода тужиле на правно релевантан начин није доведен у сумњу. Првостепени суд је сагласно изведеним доказима, закључак о изнетим тврдњама извео и правилно ценећи исказе саслушаних сведока и то ВВ и ГГ, па је становиште и другостепеног суда да изведени докази говоре у прилог основаности тужилених тврдњи.

Супротно жалбеним наводима, правилно је првостепени суд ценио исказ сведока ГГ, наводећи у ком делу је прихватио њен исказ као логичан, јасан и неристрасан, док у делу исказ који се односи на дуговања између парничних странака првостепени суд није прихватио, из разлога што сведок није имала непосредна сазнања.

Неосновано се жалбом наводи да је ожалбеном пресудом тужени обавезан да врати дуг у иностраној валути. Наиме, у иностраној валути опредељена је висина дуга, али је тужени обавезан да исти врати са каматом у динарској противвредности.

Имајући наведено у виду, правилно је првостепени суд применио материјално право и то одредбе чл. 557, те чланова 12, 17 став 1 и 262 став 1 Закона о облигационим односима, када је обавезао туженог као зајмопримца да тужиле као зајмодавцу врати исту количину позајмљеног новца, у динарској противвредности, заједно са законском затезном каматом у динарској противвредности од дана истека уговореног рока враћања до исплате, сходно чл. 277 Закона о облигационим односима.

Ни осталим некоментарисаним наводима жалбе туженог, не доводи се у сумњу правилност ожалбене пресуде, па је из изложених разлога, апелациони суд применом

члана 390 ЗПП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Применом члана 401 тачка 2 ЗПП, потврђена је и одлука о трошковима поступка, јер је донета правилном применом члана 153 ЗПП и у свему одговара исходу спора и постигнутом успеху тужиље у њему, а које трошкове чине потребни издаци тужиље учињени ради вођења ове парнице, чија је висина одмерена правилном применом Таксене тарифе и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката. Из наведених разлога није било места досуђивању трошкова тужиљи сразмерно успеху у спору, на шта жалба туженог неосновано указује.

Председник већа-судија
Весна Филиповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић